

בש"פ 999/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 999/17

בש"פ 1036/17

כבוד השופטת ד' ברק-ארז
מדינת ישראל

לפני:
העוררת בבש"פ 999/17
והמשיבה בבש"פ 1036/17:

נ ג ד

המשיב בבש"פ 999/17
והעורר בבש"פ 1036/17:
פלוני

ערר על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 22.1.2017 ומיום 29.1.2017 במ"ת
14256-08-16 שניתנו על-ידי כבוד השופט ע' שחם

תאריך הישיבה: ד' בשבט התשע"ז (31.1.2017)

בשם העוררת בבש"פ 999/17

והמשיבה בבש"פ 1036/17: עו"ד איתמר גלבפיש

בשם המשיב בבש"פ 999/17

והעורר בבש"פ 1036/17: עו"ד אריאל עטרי

החלטה

עמוד 1

1. בפני שני עררים לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטותיו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 22.1.2017 ומיום 29.1.2017 (מ"ת 14256-08-16, השופט ע' שחם). החלטות אלה הורו על מעצרו של נאשם במתכונת של פיקוח אלקטרוני. הערר הראשון (בש"פ 999/17) הוגש על-ידי המדינה הגורסת שעלהנאשם להישאר במעצר מאחורי סורג ובריה (ולכן, למען הנוחות הוא יכונה כאן: המשיב). הערר השני (בש"פ 1036/17) הוגש על-ידי המשיב שגורס כי יש לשחררו לחלופת מעצר.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 7.8.2016 הוגש נגד המשיב כתב אישום הכולל שלושה אישומים המייחסים לו ביצוע עבירות כלפי שלוש אחיות, בנות של אחד מידידיו. בין השנים 2006-2014 היו משפחת המשיב ומשפחתן של המתלוננות בקשרים חברתיים הדוקים, ואביהן של המתלוננות ובני משפחתו נהגו להיוועץ במשיב. המשיב הציע שירותים של טיפול רגשי ורוחני, ובמועדים שאליהם מתייחסים האישומים השני והשלישי המשיב אף הוסמך כמטפל בדמיון מודרך. במהלך השנים ובתקופות שונות פנו אליו ג', ד' ו-ה' - שלוש המתלוננות - לצורך טיפול פרטני, ובהקשר זה ביצע בהן המשיב מעשים מיניים אסורים. להלן יובאו עיקריו של כתב האישום שהוגש, כפי שתוקן בהמשך.

3. על-פי האמור באישום הראשון, ג' פנתה למשיב בבקשה לקבל טיפול רגשי נוכח קשייה בתחום החברתי. הטיפול התקיים בין השנים 2006-2010 (שבהן ג' הייתה בטווח הגילים 17 עד 21 שנים), וכלל מפגשים בתדירות של פעם או פעמיים בשבוע שהתקיימו במקומות שונים, על-פי הנחיית המשיב. במפגשים רבים הציג המשיב ל-ג' סרטים בעלי תוכן מיני וניסה לנשקה תוך החדרת לשונו לפיה. כמו כן, במספר רב של הזדמנויות המשיב הפשיט את ג', נגע בגופה, החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה ללא הסכמתה והגיע לסיפוק מיני. באחת הפעמים החדיר המשיב את איבר מינו לאיבר מינה ולפי הטבעת של ג' ללא הסכמתה. כמו כן, המשיב ביקש ממנה פעמים רבות להעניק לו מין אוראלי אך היא סירבה למעט פעם אחת שבה נעתרה לבקשתו. בעת ששהה בחוץ לארץ התקשר המשיב ל-ג', הורה לה להיות במקום פרטי, ואז הורה לה לגעת באיבר מינה תוך תיאור סיטואציות מיניות. כמו כן, בעת שהיה בחוץ לארץ ביקש ממנה המשיב לשלוח לו תמונות שלה בעירום והיא עשתה כן. במהלך שנות הטיפול אמרה ג' למשיב מספר פעמים כי "זה קשה לה" וביקשה ממנו להפסיק, אך המשיב לא עשה כן למרות שהתחייב בפניה שיחדל ממעשיו. לקראת תום תקופת הטיפול הורה המשיב ל-ג' לא להגיד דבר על המעשים שביצע בה כשתעבור הדרכה לפני שתתחתן. בגדרו של אישום זה יוחסו למשיב העבירות הבאות: אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); יחסי מין בין מטפל ומטופל לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין (ריבוי עבירות); יחסי מין בין מטפל ומטופל לפי סעיף 347(א)(ב) בצירוף סעיף 350 לחוק העונשין; וכן מעשים מגונים לפי סעיף 348(ד1) בנסיבות סעיף 347(ב) לחוק העונשין (ריבוי עבירות).

4. על-פי האמור באישום השני, בסוף שנת 2014, בהיותה כבת 23, המשיב ביקר במקום עבודתה של ד', ושכנע אותה לעבור אצלו לטיפול. במהלך הפגישות השונות, שהתקיימו בבית המשיב או במקום עבודתה של ד', המשיב שאל אותה לגבי דרישותיה האינטימיות מגברים והורה לה להביא לו תמונה של איבר מינה. לאחר שעשתה כן אמר לה שהוא יגיע באותו ערב למקום עבודתה לצלם את איבר מינה בעצמו. באותו ערב, כשהגיע למקום עבודתה, התקרב עם הפלאפון לאיבר מינה של ד' אך במקום לצלם אותו, החדיר את אצבעותיו לתוכו. בתגובה, ד' שאלה אם הוא מצלם והמשיב ענה "כן, אבל אני חייב לבדוק רגע" ושאל אותה אם זה כואב לה. המשיב המשיך להחדיר את אצבעותיו לאיבר

מינה של ד' במשך מספר שניות. בהמשך המשיב הורה למתלוננת ד' לא לספר לאיש על מה שאירע ביניהם, לרבות לא לאחותה ג'. בגדרו של אישום זה יוחסו למשיב העבירות הבאות: אינוס לפי סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין (ריבוי מעשים) ומעשים מגונים לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין.

5. על-פי האמור באישום השלישי, בסמוך לתחילת שנת 2015, בהיותה כבת 17, ה' פנתה למשיב בעקבות מצוקה רגשית, והם נפגשו מספר פעמים. במהלך הפגישות המשיב הורה לה' לכתוב על דף את כל הפנטזיות המיניות שלה, שאל אותה אם היא צופה בסרטים פורנוגרפיים וכן אם היא לובשת תחתונים. באחד המפגשים, המשיב הושיב את ה' עליו, חיבק אותה, הרים את חולצתה וחזייתה, החל למצוץ את פטמותיה ונישק אותה. בהמשך, שאל אותה אם היא רוצה עוד והיא השיבה בחיוב. הוא חיכך את איבר מינו באיבר מינה ואף ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה כשהיא עם תחתונים. בהמשך, המשיב הוריד את תחתוניה של ה', וכאשר אמרה לו שלא יחדיר את איבר מינו לאיבר מינה החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה ואמר לה שגם אם נקרע קרום הבתולין אפשר לתקן זאת בניתוח יומי. בשלב מסוים, הגיע המשיב לפורקן מיני. בגדרו של אישום זה יוחסו למשיב העבירות הבאות: בעילה אסורה בהסכמה לפי סעיף 346(א)(1) לחוק העונשין ומעשים מגונים לפי סעיף 348(ד)(1) לחוק העונשין.

6. להשלמת התמונה יאמר כי להגשת התלונות הובילו, בסופו של דבר, שיחות של המתלוננות ביניהן. ג' פנתה בעניין לאביהן, אשר התקשר למשיב ובהמשך ניתק עמו את הקשר. בהמשך, לאחר פרק זמן נוסף, הוגשו התלונות למשטרה.

7. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המשיב הוגשה בקשה לעוצרו עד תום ההליכים נגדו.

8. ביום 15.8.2016 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים (השופט ר' יעקובי). בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב, ובכלל זה הודעותיהן של המתלוננות במשטרה והעיוותים של המשיב עמן. כמו כן, נקבע כי נשקפת מסוכנות מהמשיב וכי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט אם ישוחרר ממעצר. לפיכך, נקבע כי יש לעצור את המשיב עד תום ההליכים וכי "אין מקום להזמנת תסקיר מעצר". בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי ייתכן שלאחר מתן עדויותיהן של המתלוננות במשפט יתאפשר מעצר בפיקוח אלקטרוני או שחרור בתנאים מגבילים.

9. המשיב ערר על ההחלטה האמורה, וביום 5.9.2016 הורה בית משפט זה, בהסכמת באת-כוח המדינה, על הכנת תסקיר מעצר שייבחן על-ידי בית המשפט המחוזי, בכפוף להדגשה כי "אל לו [למשיב - ד' ב' א'] לפתח ציפייה שאכן ישוחרר, ומטבע הדברים העניין יידון לגופו" (בש"פ 6520/16, השופטת ע' ברון).

10. ביום 18.9.2016 הוגש תסקיר המעצר בעניינו של המשיב. שירות המבחן ציין כי המשיב מתקשה להבין את ההשלכות והמשמעות של יצירת קשרים טיפוליים עם בנות צעירות, וכן כי הוא "מבטא עמדה מטשטשת, מניפולטיבית ומתחמקת באשר להתנהלותו טרם מעצרו". שירות המבחן הוסיף וציין כי המשיב משתמש בעמדת כוח לצורך יצירת יחסים תלתיים. לפיכך, שירות המבחן העריך כי קיים סיכון מוגבר להישנות של התנהגות פוגעת מצד המשיב. כמו כן, שירות המבחן פסל שתי חלופות מעצר שהוצעו על-ידי המשיב - אחת בישיבה בפיקוחם של הלומדים בה, והשנייה בבית אחיו בפיקוח בני המשפחה. בנוסף, שירות המבחן ציין כי קיים חשש לשיבוש הליכי משפט אם ישוחרר המשיב לחלופת

מעצר, בין היתר, בשל הכעס שמבטא המשיב כלפי המתלוננות.

11. ביום 25.10.2016 הגיש בא-כוחו של המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעוצרו עד תום ההליכים. ביום 13.11.2016 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה בקבעו כי אין מקום לשחרר את המשיב לחלופת מעצר לנוכח האמור בתסקיר שהוגש בעניינו. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי יהיה ניתן לשקול אפשרות של חלופת מעצר רק לאחר מתן עדויותיהן של המתלוננות. עם זאת, הוא הורה על הכנת תסקיר משלים שיתייחס לחלופות נוספות שיציע המשיב. המשיב לא הציע חלופות ולכן שירות המבחן ציין בתסקיר מיום 23.11.2016 כי המלצתו להשאיר את המשיב במעצר עד תום ההליכים נשארת בעינה.
12. המשיב הגיש ערר על ההחלטה האמורה לבית משפט זה, שביום 11.12.2016 קבע בהסכמת הצדדים כי "בשלב זה אין מקום לערר בהקשר לראיות לכאורה, והטיעונים בענין זה שמורים רק להמשך הדרך, אם יחול שינוי במערך הראייתי, או בנסיבות" (בש"פ 9341/16, השופט ח' מלצר). כמו כן, הוסכם כי המשיב יגיש שתי חלופות מעצר לבחינתו של שירות המבחן, וכי שירות המבחן יגיש תסקיר נוסף לגבי חלופות אלה לבית המשפט המחוזי.
13. ביום 8.1.2017 הוגש תסקיר נוסף לגבי חלופת מעצר בדירה שכורה במושב באזור ירושלים, כאשר במהלך היום יפקח על המשיב אחד מתוך שלושה בני ישיבה שהוצעו לכך, ובשעות הלילה יוטל הפיקוח על אשתו של המשיב ועל שאר בני משפחתו. שירות המבחן נמנע מלהמליץ על שחרור המשיב לחלופת מעצר זו בשל כך שהמפקחים המוצעים מהישיבה אינם מודעים לסיכון הנשקף מהתנהלותו של המשיב. כמו כן, צוין שבני משפחתו לא נתנו דעתם באופן מלא לקשיים הכרוכים במשימה וכי קיים קושי להעריך את מסוגלותם להציב למשיב גבולות אפקטיביים.
14. ביום 22.1.2017 נערך דיון בשאלת מעצרו של המשיב בפני בית המשפט המחוזי בהתייחס לתסקיר. בא-כוח המשיב טען כי יש לשחרר את המשיב לחלופה שהוצעה במושב, וכן טען כי שירות המבחן זוקף לחובתו של המשיב את העובדה שהוא חרדי. המדינה ביקשה לדחות את בקשת המשיב לשחררו לחלופה.
15. בהמשכו של אותו יום הורה בית המשפט המחוזי, בהחלטה שעליה נסב הערר הנוכחי, על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני בתנאים מגבילים, ובכלל זה על איסור ליצור קשר עם המתלוננות ואיסור לעסוק בטיפול בכל דרך שהיא, בכפוף לקבלת תסקיר נוסף של שירות המבחן וחוות דעת של מנהל הפיקוח האלקטרוני. בית המשפט המחוזי קבע כי "יש ממש" בקביעותיו של שירות המבחן באשר למסוכנותו של המשיב, אך הוסיף וציין כי נימוקיו של שירות המבחן לשלילת המפקחים המוצעים הם עמומים ו"אינם נקיים מספקות". כמו כן, נקבע כי לא הונחה תשתית עובדתית קונקרטית לחשש משיבוש הליכי משפט. בשים לב לכך, קבע בית המשפט המחוזי כי יש לסטות מהמלצת שירות המבחן. למען שלמות התמונה יצוין כי בית המשפט המחוזי לא אישר את אשתו של המשיב בתור מפקחת.
16. ביום 26.1.2017 הוגש תסקיר נוסף של שירות המבחן, ובו צוין כי בנו של המשיב, אחד המפקחים שהוצעו על-ידי המשיב, יתקשה להתמודד עם סיטואציה של הפרת תנאים מצד המשיב. כמו כן, שירות המבחן ציין כי אם יורה בית המשפט המחוזי על מעצר בפיקוח אלקטרוני אזי יש למנוע את גישת המשיב לאמצעים אלקטרוניים כגון מחשב וטלפון חכם.

17. ביום 29.1.2017, לאחר שבחן את התסקיר הנוסף ואת חוות הדעת לעניין הפיקוח האלקטרוני, הורה בית המשפט המחוזי, בהחלטה נוספת שגם עליה נסב הערר הנוכחי, על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני בכפוף להתקנת קו בזק פעיל במקום המעצר. כמו כן, נקבע כי בנו של המשיב לא ישמש כמפקח. עם זאת, בית המשפט המחוזי לא הגביל את שימוש של המשיב במחשב וטלפון חכם בקבעו כי לא ניתן לאכוף את קיומו של תנאי כזה.

18. למען שלמות התמונה יצוין כי בית המשפט המחוזי עיכב את ביצוע החלטתו למשך 48 שעות כדי לתת למדינה שהות להגיש ערר.

19. בהמשך לכך, הוגשו שני עררים על ההחלטה - כמפורט לעיל, והתקיים בהם דיון בפני ביום 31.1.2017. להלן יוצגו עיקרי הטענות בעררים אלה - כפי שנפרסו בכתב ובעל-פה.

הטענות בערר המדינה

20. המדינה טוענת כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שסטה מהמלצת שירות המבחן והורה על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני. המדינה מצביעה על כך ששירות המבחן מצא כי קיים "סיכון מוגבר" להישנות התנהגות פוגעת מצידו של המשיב. המדינה מדגישה את המעשים הקשים המיוחסים למשיב, את המקומות השונים והדרכים המגוונות של ביצוע המעשים באופן שמעיד על היעדר מורא מצדו, כמו גם על תחכום ועורמה. לטענת המדינה, מעשיו מעידים על מסוכנות גבוהה ביותר שספק אם ניתן לאיינה בחלופת מעצר. המדינה מוסיפה כי מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני מעלה חשש לפגיעה במתלוננות ובכללל הציבור.

21. בנוסף, המדינה טוענת כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי לא הונחה תשתית ראייתית לחשש משיבוש הליכי משפט מאחר שחשש זה הוא אינהרנטי למעשים שביצע המשיב, וכן נלמד במקרה זה מהכעס של המשיב כלפי המתלוננות ומא-ההכרה במצבן הקשה. בהקשר זה המדינה מוסיפה וטוענת כי התלות של המתלוננות במשיב והמניפולטיביות שאפיינה את התנהגותו מחזקים את החשש לשיבוש הליכי משפט, ובכלל זה את האפשרות שהמשיב יצור קשר עם המתלוננות ויפעיל עליהן לחץ כדי שייסוגו מעדותן.

22. בנוסף, המדינה טוענת כי נימוקיו של שירות המבחן לגבי פסילת המפקחים אינם לוקים בעמימות, ולכן לא היה מקום לכך שבית המשפט המחוזי יסטה מהאמור בתסקיר בנוגע לכך.

הטענות בערר המשיב

23. בערר שהגיש המשיב נטען כי היה על בית המשפט המחוזי להורות על שחרורו ממעצר בכפוף לאיסור על יצירת קשר עם המתלוננות בלבד, או לחלופין להסתפק בחלופת מעצר ללא פיקוח אלקטרוני. המשיב טוען כי הזמן הרב שחלף מאז מועד ביצועה של העבירה האחרונה מלמד על כך שלא נשקפת ממנו מסוכנות. דברים אלה מקבלים משנה תוקף, כך נטען, לנוכח העובדה שהמדינה מתמקדת בעבירות שביצע לכאורה כלפי ג', שהסתיימו כבר בשנת 2010.

24. בנוסף, המשיב טוען כי המעשים המיניים שביצע ב-ג' התקיימו כחלק מ"מערכת יחסים רצונית" ו"קשר אינטימי-רומנטי ממושך", כפי שנלמד לטענתו מדבריה של ג' עצמה, ובכלל זה לנוכח הזמן הרב שבו נמשכו המפגשים ביניהם, הבילויים המשותפים שלהם בבתי קפה ובצימר, הגעתה של ג' לבלות שבת שלמה בחיק משפחתו ועוד. המשיב מוסיף ומעלה טענות לפיהן גם המעשים שביצע בשתי המתלוננות האחרות, ד' ו-ה', היו מבוססים על הסכמה וחרגו מיחסי טיפול.

25. בנוסף, המשיב מעלה טענות לגבי תסקיר המבחן הראשון בעניינו, אשר לדבריו לוקה בשיפוט מוסרי-ערכי של המשיב ובאמירות עמומות. באופן יותר ספציפי, נטען כי התסקיר מתייחס לאורח חייו החרדי של המשיב ובכך מבטא שיפוט מוסרי ודעה קדומה כלפי חרדים. המשיב אף סבור כי התסקירים שהוגשו אינם כוללים טעמים משכנעים לפסילתם של המפקחים.

26. המשיב מוסיף ומצביע על מקרים של ביצוע עבירות מין שבהם אושרו חלופות מעצר בנסיבות שהיו לטענתו חמורות מנסיבותיו.

27. לבסוף, המשיב טוען כי לא היה מקום להטיל עליו הפקדת "סכום עתק" על סך של 100,000 שקל כערובה למעצרו בפיקוח אלקטרוני.

טענות נוספות בדיון

28. הדיון בשני העררים התקיים בפני כאמור ביום 31.1.2017, והצדדים השלימו בו את טענותיהם.

29. בא-כוח המדינה חזר והתייחס לקושי בשחרורו של המשיב ממעצר מבלי שניתן משקל להתרשמותו השלילית של שירות המבחן מן המשיב ומיכולתם של המפקחים להציב לו גבולות. בהקשר זה, הודגש כי בית המשפט המחוזי עשה כן למרות שלא חקר את המפקחים ולא התרשם מהם בעצמו.

30. המדינה הוסיפה והדגישה גם את חששה משיבוש הליכי משפט, בעיקר בשים לב להשפעה שהייתה למשיב בעבר על המתלוננות. עוד עמדה המדינה על כך שבית המשפט המחוזי לא בחן את שאלת ההשפעה של ההחלטה על המתלוננות, ולא הורה על קבלת תסקיר משלים בעניין זה.

31. מנגד, המשיב טען כי עמדתה של המדינה חותרת תחת החלטותיו הקודמות של בית משפט זה שלא סגרו את הדלת בפני האפשרות של מציאת חלופות למעצר וכי המדינה "לא מוכנה לקבל מצב בו העורר משוחרר". כמו כן, בא-כוח המשיב הדגיש כי מדובר בחלופה "הרמטית" שתאין את המסוכנות שמשקפת מהעורר ואת החשש משיבוש הליכי חקירה.

32. בא-כוחו של המשיב נדרש אף להתמשכות הצפויה של המשפט, שטרם החל למעשה, על רקע בקשות שונות שהוגשו.

33. לאחר ששקלתי את הדברים, אני סבורה שדין עררה של המדינה להתקבל ודין הערר שהגיש המשיב להידחות.
34. אני תמימת דעים עם המדינה כי נקודת המוצא לדיון צריכה להיות ההכרה במסוכנותו של המשיב והחשש לשיבוש הליכי משפט (ראו למשל: בש"פ 4910/07 מדינת ישראל נ' אוחיון, פסקאות 5 ו-8 (14.6.2007); בש"פ 3137/14 מרגני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (14.5.2014)). מסוכנותו של המשיב עולה מן המעשים המיוחסים לו בכתב האישום עצמו, כמו גם מהתייחסותו למעשים אלה כפי שמשתקף מתסקירי המעצר שהוגשו בעניינו. עוד יש להזכיר כי בעבירות מן הסוג המיוחס למשיב קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית (ראו: סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). כמו כן, ראו בש"פ 5612/98 אבראהים נ' מדינת ישראל (15.9.1998)).
35. אקדים ואומר כבר עתה כי לא מצאתי ממש בטענות שהועלו כנגד תסקיר המבחן הראשון. התייחסות התסקיר לאורח חייו של המשיב נדרשה אליו בכל הנוגע להיבטים של חציית גבולות והקפדה על קודים של התנהגות.
36. בנסיבות אלה, השאלה היא האם יש מקום להורות על מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח, או שמא ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני או בחלופת מעצר.
37. אפתח בכך שהחלופות המוצעות על-ידי המשיב בערר שהגיש מטעמו ודאי וודאי אינן מספקות. כידוע, עבירת האינוס היא בין העבירות החמורות ביותר אשר רק בנסיבות מיוחדות ניתן להסתפק לגביהן בחלופת מעצר (ראו למשל: בש"פ 7497/03 גואטה נ' מדינת ישראל (10.9.2003)). הדברים אמורים כאן במשנה תוקף בשים לב להשפעה הרבה שהייתה בעבר למשיב על המתלוננות ומשפחתן (ראו והשוו: בש"פ 2099/97 מדינת ישראל נ' הלאלי, פסקה 8 (6.9.1997)).
38. לכך יש להוסיף, כי בעת הזו ובמכלול הנסיבות גם מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני אינו נותן מידת ביטחון מספקת. באופן ספציפי, אינני סבורה כי התקיימו בעניינו טעמים מיוחדים כמצוות סעיף 22ב(ב) לחוק המעצרים, בין היתר לנוכח התרשמותו השלילית של שירות המבחן מהמשיב. שירות המבחן ציין – בשלושת התסקירים שהוגשו בעניין – כי המשיב משתמש בעמדת כוח לצורך יצירת יחסים תלתיים ובלתי מותאמים, ובמקביל אינו מכיר במצבן של המתלוננות ואף מביע כעס כלפיהן. מהתסקירים עולה עוד כי מדובר באדם בעל דפוסי פעולה מניפולטיביים. לכך יש להוסיף את הסתייגותו של שירות המבחן מהמפקחים הספציפיים שהוצעו. בעניין זה צוין כי "המפקחים המוצעים, בכללם ראש הישיבה, לא הכירו כלל את כתב האישום. הם הביעו נכונותם לפקח על [המשיב], מבלי להכיר את טיב העבירות המיוחסות לו לכאורה, את המאפיינים הייחודיים, ואת הנסיבות שהביאו למעצרו". דומה שיש מקום לתת את מלוא המשקל לדברים אלה בנסיבות שבהן המפקחים לא נבחנו על-ידי בית המשפט המחוזי בעצמו.
39. חשוב להדגיש כי הן בהחלטתה של השופטת ברון והן בהחלטתו של השופט מלצר לא נקבעו מסמרות בעניין האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, אלא הודגש כי העניין יידון לגופו על-ידי בית המשפט המחוזי לאחר שתתקבל המלצת שירות המבחן. לנוכח הטעמים שפורטו לעיל, ובכלל זה האמור בתסקירי שירות המבחן, אינני סבורה

כי נמצאה חלופה ראויה למעצרו של המשיב מאחורי סורג וברז.

40. בנסיבות אלה, מצאתי כי יש לקבל את ערר המדינה ולהורות על מעצרו של המשיב מאחורי סורג וברז עד לתום ההליכים נגדו. אין בכך כדי לשלול את האפשרות לשקול את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בעתיד אם יחול שינוי בנסיבות ובהתאם לשאר התנאים הקבועים בדין, ובכלל זה לאחר מתן עדותן של המתלוננות בהליך העיקרי.

41. סוף דבר: ערר המדינה (בש"פ 999/17) מתקבל כאמור בפסקה 40 לעיל. הערר שכנגד (בש"פ 1036/17) נדחה.

ניתנה היום, י"ב בשבט התשע"ז (8.2.2017).

ש ו פ ט ת
